

станало.

Теофил беше изчезнал.

Глава XIII

Като излезе от гората, Иваница премина една малка полянка и се намери пред каменната - висока около шест лакти - ограда на двореца. Намери твърде лесно малката тайна врата и преди да я отключи се ослуша. Стори му се, че чува някакви стъпки. Той бавно отвори вратата. Но отдавна неупотребяваната брава леко скръцна. Иваница бързо надникна и в ослепителния блясък на снежната нощ видя една висока тъмна фигура, която се разхождаше пред вратата. В ръката си държеше копие.

- Кой е там? - попита войникът и се приближи.

- По дяволите! - прокле в ума си Иваница - значи те са пазели и тайната врата. И без да мисли много се хвърли върху ^унепознатия. Изненадан пазачът не успя да дигне оръжието си. Двата мъже паднаха наснега в жестока смъртна борба. Но князът зашемети ромеецът с няколко удара по главата и успя да му върже ръцете ^сс кожения си колан. След това го вмъкна в градината и завърза и устата му. Войникът лежеше неподвижен със затворени очи. Да не го убих? - си помисли Иваница и се наведе над него. Ромеецът дишаше. Какво да го правя сега? - въздъхна в недружение момъкът. Сне бързо ~~въ~~принения си пояс, стегна краката му и изчезна тих като котка зад желязната вратичка.

^{Беше чист}
Улицата ~~свършваше~~ бавно пуста.

Той тръгна нагоре по стръмния наклон, измина около сто стъпки и зави в дясно. Огромните дворци от двете страни на улицата спяха потънали в мрак и тишина. Като стигна до първата пресечка ^{на}улица, срещу него изникна малкия кръг на площада ~~на~~ Теофано. До обелиска, който се издигаше в средата му, се раз-